

בס"ד ג' שבט ה'תשע"ד
 הדלקת נרות - 16:29
 צאת השבת - 17:21
 רבנו תם - 17:52
 לפי הלוח המדויק של "אור החיים"

שנה ארבע עשרה - עלון מס' 701
 @ ביום רביעי מתחילין "ברכת הלבנה".
 @ הילולת ר' ישראל אבוחצירא, **הבבא סאלי** זע"א
 תתקיים ביום ראשון ד' בשבט.
 @ בשבת הבאה, הילולת ר' **שלום שרעבי** זצ"ל (הרש"ש)

אברהם יגל

לע"נ בבאי מוסאי בן אברהם ז"ל
 לרפואת ולהצלחת כל עם ישראל.

פפטידין: "חדבר אשר"
 (ירמיה מוי)

פרשת בא

בדוק ומנוסה - סגולה גדולה
 להשתתף בסעודה הרביעית
 בבית הכנסת "אוהל-מועד"

מעייני הפרשה:

- ← המשך עשר המכות שהביא הקב"ה על המצרים. ארבה, חושך, מכת בכורות.
- ← קורבן הפסח במצרים - לקיחת פשה וסימון דם על המשקוף, ואכילת הפשה באותו הלילה.
- ← ציווי בני ישראל לחוג את חג הפסח לדורות. מכת בכורות, מתו כל בכורי מצרים.
- ← **יציאת מצרים** "בעצם היום הזה".
- ← דיני קורבן פסח לדורות הבאים.
- ← דיני הקדשת בכורות לה'. מצוות הגדה של פסח ומצוות תפילין.

"בא אל פרעה"

מדוע לא נאמר "לך אל פרעה"? האם משמע שמשה לא רצה ללכת? כל "בא" = כשהוא בביתו. "לך" = כשהוא מחוץ לביתו. עצם הביאה אל פרעה - זה הציווי, שהיה משה מפתח מלבא עוד לפני פרעה אחרי הברד. אמר לו הקב"ה: אני אהיה שם לידך, אל תירא. ועוד: בא=3, פרעה=355. "בא אל-פרעה", נחבר המילה "בא" אל המילה "פרעה" = 358 = **משיח**. לאמר: רמז לגאולה העתידה שכבר הוכנה בגאולת מצרים.

"ולמען תספר באזני בנך ובן בנותי"

רמז למה שאמרו חז"ל שכל מי שהוא ובנו ובן בנו תלמידי חכמים, אין התורה פוסקת מזרעו. וכל זה כשרואין זה את זה כמו שכתבו התוספות. זה שאמר ולמען תספר באזני בנך ובן בנותי שכולם רואין זה את זה אז, וידעתם כי אני ה' ודאי. כי אין התורה פוסקת. ועוד: אלה בקרבו ולמען תספר-ר"ת: **אבות**, כי בזכות האבות כל זה.

"שילח את עמי ויעבדוני" (י ג')

שלוש לשונות מצינו במקרא לגבי היוצאים ממצרים. משה אמר **שלח עמי**. פרעה אמר **לכו נא הגברים** ועבדי פרעה אמרו: **שלח את האנשים**. מיעוט גברים שנים. שתי פעמים **גבר**, בגימטריא=**קדוש**. הוא שאמר פרעה, רק הקדושים ילכו. עבדי פרעה אמרו אנשים. פעמיים **אנש**, בגימטריא=**שבת**, רק שומרי שבת ילכו. אבל משה אמר שלח את עמי, **אפילו הריקנים שבו**. (בשם האדמו"ר מבעלז)

מ"מי ומי ההולכים" (י ח')

מי ומי ההולכים - אמר פרעה למשה מה אתם מבקשים כל כך ללכת, וכי אתם סבורים ליכנס לארץ, **מי ומי ההולכים**? כי כולם ימותו במדבר, חוץ מיהושע וכלב. מי ומי ההולכים - בגימטריא: **כלב ובן נון**. והשיבו משה: **בנערינו ובזקנינו נלך**. כי לא נגזרה גזירה לא על פחות מבן כ' ולא על יותר מבן ס'. (בעל הטורים)

מ"וגם מקננו ילך עמנו... כי ממנו נקח לעבוד את ה'"

בהמותינו תלכנה אתנו **מרצונן הטוב**, שכן יהיו **משתוקקות לעלות קרבן לפני השי"ת**, כפי שאמרו חכמינו על הפר שהקריב אליהו הנביא, כי רץ בשמחה אל המזבח, בעוד שהפר השני שהקריבו נביאי השקר, סירב ללכת למזבח. ומזה גופא נלמד לקח כיצד לעבוד את השי"ת. אם בהמה זו שאין בה דעת, משתוקקת להיות קרבן לאלקים, על אחת כמה וכמה צריכים בני אדם שהם בני דעת, להשתוקק לעבודת השם. **"פי מקננו נקח לעבד את ה' אלקינו"**. (מלבי"ם)

"כשילחו כלה גרש יג'רש אתכם" (יא א')

כיון שרצו מן השמים, שלא ישארו אצל בניי שום עקבות ורישומים מטומאת הגלות, היה הכרח **בגירושין**. עיי"ז שפרעה גירש את בניי, עקר אותם לחלוטין ממצרים. עד שלא היה להם עוד כל קשר עם תועבת הגלות ומסוגלים היו להתרומם מיד למדרגה גבוהה כזו, שיקראו **"צבאות ה'"** (שמות יב). ואילו היה משלח אותם מתוך שלום ורצון טוב, לא היו מסוגלים לכך כל עיקר. (ישפת אמת)

"בנערינו ובזקנינו נלך... כי ה' ה' כנו"

כאשר בני הנוער הולכים וצועדים יד ביד עם המבוגרים, הרי זו סיבה טובה בפני עצמה לקבוע "חג".

פינת הניבים והפתגמים

רבות בנות עשו חיל, ואת עלית על-פלגה = נשים רבות הראו פוחן והצליחו, ואת עלית בך מה שפשיית על כל הנשים שקדמו לך.

דוגמה: האברך הצעיר קתב לרעייתו: "רבות בנות עשו חיל, ואת עלית על-פלגה".

מקור: רבות בנות עשו חיל, ואת עלית על-פלגה [משלי לא, כט]. (ניבונכו)

תענית דיבור תתקיים אי"ה בכלל "התפארת רחמים" בביה"כ "אוהב שלום" (ליד הרבנות) ביום שלישי ו' שבט תשע"ד. (07-01-14 למניינם) 07:00 - שחרית. 08:30 - ארוחת בוקר. 09:00 - אמירת תהילים. 13:00 - מנחה. סעודת מצווה. המשך תהילים. 17:20 - ערבית. בסיום יערך **תיקון גדול** לזיווג הגון ולזרע בר קיימא. שמות לברכה בטל: 054-8490959 **המשתתף בתענית נמחלים לו עוונותיו**. (לע"נ מורנו הרב **עובדיה יוסף** בן גורג'יה זצ"ל)

הסירו ממשול מדרך עמי!
 העלון טעון גניזה במקום שיש עירוב, יש לטלטל ע"י קטן. אין לעיין בעלון בשעת התפילה וקריאת התורה.

עשר המכות - גדולתו של הקב"ה

עשר מכות מביא הקב"ה על מצרים. מדוע? וכי הקב"ה לא יכל לתת להם מכה אחת נמרצת ועל ידי כך לגרום לפרעה לשלחם מארצו? על שאלה ידועה זו משיב הפסוק: "כי עתה שלחתי את ידי ואך אותך ואת עמך.... ואולם בעבור זאת העמדתיך: **בעבור הראותך את כוחי, ולמען ספר שמי בכל הארץ.**"

לימוד זה - **גדולתו של הקב"ה** - אינו יכול לבא בבת אחת, כי אם בהדרגה. לפי חז"ל ישנה הדרגה בסדר המכות. רבי יהודה היה נותן בהם (בעשר המכות) סימנים "דצ"ך עד"ש באח"ב" לכאורה איזה סימן זה? והלא זה בסך הכל ראשי התיבות של כל המכות. אם כן מה בא ללמדנו רבי יהודה?

אלא שרבי יהודה לא נתן להם סימנים אלא נתן להם סימנים. רבי יהודה חילק את המכות ל- 3 שלבים, כך שבכל שלב נוסף נדבך בהבנת גדולתו של הקב"ה, שאותם צריך פרעה ללמוד:

לפני הדם: "בזאת תדע כי אני ה'" - **מציאות ה'.**
לפני הערוב: כי אני ה' בקרב הארץ" - **השגחה פרטית.**
לפני הברד: "כי אין כמוני בכל הארץ" - **ה' אחד.**

"בניך כשתילי זתים" - חינוך

ילד הגדל בבית שבו האב מעיר באופן קבוע לבני הבית על מעשיהם, מדקדק לנוכח מחדלים, מעלה אותם לדיון נוקב, ויש לו הערות קפדניות עליהם, האם מוסיפה הערות, ושניהם יחד מתאחדים כדי להעיר לילדיהם - ילד זה אינו גדל כראוי ולעתים הדבר נחרת בלבו. מקורו של רצון ההורים להעיר לילדיהם אינו נובע בהכרח מתגובה להתנהגותם. פעמים רבות הוא מבטא את מצב רוחם של ההורים. במקרים אלו החשפעה הלא טובה על הלבבות מעמיקה. ילדים הגדלים בבית שבו השמעת ההערות היא חלק בלתי נפרד מהסדר המשפחתי, מפנימים את הסגנון. פרט זה גורם במישרין למיקוד הראיה של הילדים אל הדברים הפחות משמחים בחיים. הדברים הטובים זוכים לתשומת לב מועטה בלבד.

גם משפחות שבהן ההערות אינן כה מרוכזות ומסיביות, אינן חפות מביקורת. כל מילת ביקורת המושמעת כלפי הילדים משפיעה עליהם לכל חייהם, הרבה מעבר למה שאנו מעלים בדעתנו. בוודאי שיש צורך לכוון את דרכם של הילדים ולהעמיד אותם על טעויות שהם עושים, אבל כל זאת בתנאי שההורים גם מחמיאים לילדיהם ומעודדים אותם בזכות הפעולות הטובות שהם עושים.

שיעור התורה הגדול בתבל

ארגון "אברהם יגל" משדר בלוויין בכל מוצאי שבת את שיעורו של הראשון לציון הרה"ג יצחק יוסף שליט"א בבית הכנסת "אוהל מועד" בשעה 20:30 השיעור יוקרן על מסך ענק. בע"ה תתקיים **סעודה רביעית, בחסות "בית הלחם"**

מקום מיוחד לנשים
הלעזי ביבנה

פארק מנחת

שיעור מעניין ב"עין יעקב" והלכות לבעלי בתים ופנסיונרים מתקיים בבית המדרש "נחל ליאור" כל יום בשעה 11:30 עד 12:45 ולאחר מכן תפילת מנחה. **כל הציבור מוזמן**

פארק מנחת
עם הרה"ג
אופיר מלכה שליט"א
(חתנו של הרב אלבז)
יתקיים ביום רביעי
בכולל "אור ודרך"
בשעה 19:00
כל הציבור מוזמן

ברכה והצלחה ופרנסה טובה

לרבה"ק ויוסף דמתי הי"ו **שתרמו לסעודה הרביעית בלויין.** זכות השיעור בלויין לרפואתם והצלחתם שיתברכו בכל מילי דמיטב ברוחניות ובגשמיות הם וילדיהם בפרנסה טובה, אושר וחיים טובים. וברכה והצלחה **לשי ודניאלה דמתי** שירוו נחת מכל יוצאי חלציהם. ולהבדיל לע"י **שמואל דוידי** בן יוסף ז"ל

תענית דיבור

תתקיים אי"ה בבית המדרש "נחל ליאור" ביום **שלישי** ו' שבט תשע"ד. (14-01-07 למניינם) 06:00 - שחרית בנץ. 07:30 - ארוחת בוקר. 08:00 - קריאת תהילים. 12:45 - מנחה. סעודת מצווה. המשך תהילים. 17:15 - ערבית. **סגולה גדולה להשתתף בתענית דיבור ותזכו לישועות רבות.**

ברכה והצלחה

לאשה האצילה בעלת החסד **לאה פלד** בת צילה מנב"ת שתזכה לרפואה שלימה פרנסה טובה ושפע ברכה והצלחה וזיווג הגון לבנותיה. **טלי** בת לאה ואורית בת לאה. זכות השיעור מוקדש לע"י בעלה הכשר והענו **יצחק** בן ליאון ופאולה ז"ל, ביום שני פקידת שנתו.

ברכה והצלחה לידונו מזכי הרבים

אלי ועליזה מוסאי הי"ו שיזכו לרפואה שלימה ואיתנה. חפץ ה' בידם יצלח, יראת ה' היא אוצרם ועליהם יציץ נזרם. ה' יאריך ימיהם בטוב ושנותיהם בניעמים. השיעור בלויין לרפואת **שרה מוסאי** ולהבדיל לע"י **רפאל מוסאי** בן שמעון ז"ל השבוע פקידת שנתו.

רפאל מוסאי

לע"י הענו והישר **רפאל מוסאי** בן שמעון ז"ל האזכרה ביום רביעי 19:00 ערבית ושיעור מרתק בבית הכנסת "מרדכי הצדיק" ואח"כ סעודת מצווה. ביום חמישי ח' שבט עליה לבית העלמין בשעה 15:30

ג'הרן מועלמי

לע"י הצנועה והענוה **ג'הרן מועלמי** בת אלעזר ומסעודה ז"ל נפטרה ג' שבט. השבת פקידת שנתה.

יצחק פלד

לע"י הענו **יצחק פלד** בן ליאון ופאולה ז"ל ביום שני פקידת שנתו שימליץ טוב בעד רעייתו ובנותיו לשנים רבות נעימות וטובות.

שבת שלום ומבורך

בריאות והחלמה איתנה:

שבתאי מוסאי בן זליכה ואברהם הי"ו משה נאמן בן מרים הי"ו מרדכי יעקובי בן ציפורה הי"ו אברהם נאמן בן מרים הי"ו מרדכי עמרני בן רבקה הי"ו בנהור (בני) חי בן אירן הי"ו יוסף חיים גאלי בן ג'ימו הי"ו

ובכללם לרפואת כל חולי ופצועי צה"ל ועם ישראל.

"אל תקרי הליכות אלא הלכות"

תענית דיבור העולמית

הקדמה: תענית דיבור זוהי שתיקה מוחלטת שאדם מקבל על עצמו מרצון, כחלק מתהליך של כפרה, חזרה בתשובה או עקירת לשון הרע ורכילות. מי שמקבל על עצמו תענית דיבור, יושב בדרך כלל יום שלם (מבוקר עד ערב), לומד ומתפלל וקורא פרקי תהלים. ע"י כך מונע האדם מעצמו את השימוש באמצעי התקשורת העיקרי שבינו ובין זולתו, והוא גם נמנע משיחות חולין, שיש בהן רכילות ולשון הרע.

א. נהגו לקיים תענית דיבור בימי הצום שנקבעו בחודשים טבת ושבת - תקופת השובבי"ם, אלו ימים מיוחדים לתשובה ולקדושה ומי שנוהג כך "קדוש ייאמר לו".

ב. בתענית דיבור לא צריך לקבל קודם התענית את התענית. **ג.** מנהג זה התפשט על ידי רבי יצחק אלפיה בעל קונטרס היחיאלי ושם מפורטות כמה הנהגות, וכן בסוף ספר תהילים איש מצליח כגון לסיים שלוש פעמים ספר תהילים.

ד. העיקר הוא שמירת הלשון והימנעות מלשון הרע ודיבורים אסורים. כן לדבר, אך לא דברים אסורים. וכן כתב הגר"א: "ועד יום מותו צריך האדם ליסר את עצמו, ולא בתענית וסיגופים, כי אם ברסן פיו ובתאוותיו, וזוהי התשובה, וזה כל פרי העולם הבא כמו שכתוב כי נר מצוה וגוי, אבל יודרך חיים תוכחות מוסר" (משלי ו כג). וזהו יותר מכל התעניות וסיגופים שבעולם וכו'. ואמר הכתוב מי האיש החפץ חיים אוהב ימים' וגוי' (תהילים לד יג), ובזה יכוּפּר לו כל עוון, וניצל משאל תחית, כמו שכתוב 'שומר פיו ולשונו שומר מצרות נפשו' (משלי כא כג), 'חיים ומות ביד לשון' (משלי יח כא), אוי למי שממית עצמו בשביל דיבור אחד, ומה יתרון לבעל הלשון" (עלים לתרופה).

ה. יש מקום לתענית דיבור בתור הדרכת מעבר כדי להתרחק מלשון הרע ורכילות, ועלבון, כדברי הרמב"ם הידועים שכדי להתרפא ממידה רעה, יש לילך באופן זמני לקיצוניות ההפוכה (הלכות דעות א. שמונה פרקים ב).

ו. כותב בעל משנה ברורה: "וראיתי כתוב בספר אחד שכשאדם רוצה להתנדב תענית, טוב יותר שיקבל תענית מן הדיבור ממה שיקבל עליו מן האכילה כי ממנו לא יהיה לו נזק לא בגופו ולא בנשמתו ולא ייחלש על ידי זה" (שו"ע או"ח תקעא) וכן בשמירת הלשון, שער התבונה פרק ב).

ז. יהיה בתענית דיבור ובתנאי שכל זה בלי לפגוע בסביבה, באשתו, או בילדיו שרוצים לדבר אתו, ובכלל לכל אדם שזקוק לו. ויותר חשוב לדבר דברי חסד מאשר לשתוק.

ח. אמרו רבותינו על הפסוק "האומנם אלם צדק תדברון מישרים תשפטו בני אדם" (תהילים נח ב) - "מה אומנותו של אדם בעולם הזה, ישים עצמו כאילם. יכול אף לדברי תורה? תלמוד לומר: צדק תדברון" (חולין פט א). הרי שאלמות ראויה אינה גורפת אלא היא "אומנות", חכמה רבה, מיומנות רבה, רגישות רבה, מתי לשתוק ומתי לדבר. דברי תורה ודברי צדק - כן לדבר.

ט. כותב רבנו הגדול הרמב"ם: "לעולם ירבה אדם בשתיקה ולא ידבר אלא או בדבר חכמה או בדברים שצריך להם לחיי גופו. אמרו על רב, תלמיד רבנו הקדוש, שלא שח שיחה בטלה כל ימיו, וזו היא שיחת רוב כל אדם. ואפילו בצרכי הגוף לא ירבה אדם דברים. ועל זה ציוו חכמים ואמרו: כל המרבה דברים מביא חטא. ואמרו: לא מצאתי לגוף טוב אלא שתיקה" (הלכות דעות ב ד).

י. לפעמים יש גם צורך לדבר אל חברו דברי חסד, לעודדו ולחזקו ולשמחו. לעיתים עושים חסד בכך שמקשיבים לו.

"מכל מלמד" השכלתי..."

כח הדיבור

תחילת הפרשה במילה בא=3. בגמרא מסכת מכות נאמר "על פי שניים עדים או שלושה יקום דבר", מדובר על עדים זוממים המשקרים בעדותם וזה קשור "לכח הדיבור". כאשר זמם לעשות, כך יעשה לו. ידע כל אחד המדבר לשון הרע, רכילות, שקר, קללות וניבול הפה, שזה עתיד לחזור אליו כבומרנג. משל לאחד ששלח מכתב לחבריו והדוור לא מצא את הנמען ומחזיר המכתב לשולח, כך זה בלשון הרע. מה שקילל ודיבר חוזר אליו. "ויאמרו עבדי פרעה אליו עד מתי יהיה זה לנו למוקש..." אפילו עבדי פרעה ידעו מהו **כח הדיבור** שכל מילה היא מוקש. והנה החליט לתת לעם ישראל לעבוד את השם יתברך. שואל פרעה מי ומי ההולכים; ידע פרעה שרק בשיטת הפרד ומשול על עם ישראל, יצליח במעשיו. בא משה רבינו ומלמד את פרעה מהי אחדות ועונה לו "בנערינו בזקנינו בבנינו ובבנותינו נלך", דהיינו בעבודת השם, חייב אחדות בעם ישראל. שומע פרעה את התשובה ומנסה לקלקל "בכח הדיבור" שלו. "ראו כי רעה נגד פניכם..." אומר רש"י כוכב אחד ושמו רעה ואותו כוכב עולה לקראתם במדבר והוא סימן דם והריגה. כשחטאו ישראל בעגל וביקש הקדוש ברוך הוא להרגם, אמר משה בתפילתו "למה יאמרו המצרים ברעה הוציאם", מיד וינחם ה' יתברך על הרעה והפך את הדם לדם המילה. לעניות דעתי כשאומר פרעה ראו כי רעה נגד פניכם, אל תקרי רעה אלא **לשון הרע**, רק כך יתגבר על עם ישראל. נקח את האות ה=ה במילה רעה ונשים אותה ראשונה נקבל הרע. שיש דם של הלבנת פנים והיא הריגה באופן אחר. אבל עם ישראל קדושים, שמרו על לשונם ועל שפתם. **שנזכה לגאולה ולאחדות**, השם יזכנו. (עבדכם הנאמן ש.א.)

רפואה אלטרנטיבית

מערכות ניקוי הרעלים בגופינו

בגופינו קיימות ארבע מערכות ניקוי: המעי הגס, הריאות, הכליות ומערכת העור. למערכות אלו חשיבות רבה לגבי חוזק מערכת החיסון בגופינו. הפעילות הטבעית של ניקוי המעי נעשית ע"י מערכת מאוד רגישה של שרירים ועצבים, שגורמים להנעת הפסולת לכיוון פי הטבעת. המעי הגס מקבל את הפסולת מהמעי הדק, קודם הוא סופג את הנוזלים המכילים חומרי הזנה ומעביר אותם דרך קירות המעי למחזור הדם, ומה שנשאר לאחר מכן אמור להתפנות מגופינו. אם המעי הגס מכיל פסולת ישנה ומותסתת, היא תעבור למחזור הדם ולשאר איברי הגוף, ותזין אותם בפסולת. כך תאי הגוף מתחילים להיות מורעלים ואברי הגוף מתחילים לא לתפקד כראוי. רעלים אלו שוקעים באיברים חלשים ורקמות חלשות וגורמים להתפתחות מחלות.

" ואבותינו סיפרו לנו "

"בני, בני יחידי, אין לי עוד מלבדך בן. נולדת לי אחר 20 שנות יצחק. איפה אתה יצחק?!" הוא קם כל בוקר עם החלום הזה, נוהג באוטובוס והיא עמו, ובשיא עייפותו על משכבו בלילות הוא נילוה אליו לתוך אפילת החושך.

נסינותיו לאתר את קרוביו דרך מדורי הרדיו והעיתונות עלו בתוהו. איש לא פנה אליו, איש לא ידע מה עלה בגורל הוריו. יצחק כבר התחיל להתרגל לעובדה שהוריו לעולם לא ישובו. "הוא נהג אדיב וחביב, יצחק", פירגנו לו הנוסעים וגם הנהגים "הוא נעים סבר, הוא סבלן, תענוג לנסוע עמו" החמיאו לו נוסעי הקבועים.

היה זה יום חמסין של תמוז, בווער כתנורו של עכנאי הממאן להיטהר לפי חכמים. השעה 11:00 בבוקר, עם הפנים הדומה הכבישים הזיעו, הנגב המדברי ריצד לעצמו פטה-מורגנה של מעיינות ונהרות תכולים, ובתוך האוטובוס הצטופפו עשרות הנוסעים מייחלים ומתפללים להגיע לשלום אל מחוז חפצם.

יצחק היפנה ראשו לעבר לב האוטובוס ועשה חשבון מהיר, שניתן להכניס עוד 5-6 נוסעים, לא יותר. בתחנת היציאה הדרומית ביותר של תל-אביב המתינו כעשרה נוסעים "הצטופף, נא להיכנס פנימה" ביקש יצחק. נוסע ועוד נוסע ועוד נוסעת. יצחק סופר אותם. תשעה כבר עלו. "נהג יקר, דיו!" התחננו הנוסעים המזועזעים, "האוטובוס גדוש!". יצחק סגר את הדלת בפני אישה זקנה כפופה לבושה בצניעות, וכיסוי לראשה. במבט חטוף הבחין יצחק בעיניה העצובות. "סליחה גברת, אי אפשר יותר להעלות". הדלת נטרקה בפניה, ויצחק הציץ במראה הצדדית כדי להיכנס לכביש הראשי. "אנא פתח לי! נהג, פתח לי" ביקשה הזקנה. יצחק התעלם. הוא לא רצה לגרום צער לנוסעים. "אנא נהג, אינני יכולה להישאר כאן בתל אביב, אני חייבת לחזור לבאר-שבע, האוטובוס הבא בעוד שש שעות...". יצחק לחץ בעדינות על דוושת הגזא. "יתבייש לך, טורק דלת בפניי", זעקה הקשישה "לאמא שלך לא היית עושה את זה!!!!".

יצחק בלם. הזעקה הזו פילחה את לבבו. גם איזכור אמו שנעלמה לו לפני כ-16 שנים הרטיט את לבבו. הוא פתח את הדלת וסימן לנוסעים להצטופף. הוא נעץ עיניו בכביש, והבחין בזוית העין שאישה צעירה מפנה מקום ישיבה לקשישה. "תודה תודה, לך".

יצחק שתק כל הדרך. הזעקה של הזקנה התערבבה לו עם הזעקה של אמו - "אל תקחו לי את יצחק בני יחידי...". הזעקות היו מאד דומות זו לזו בכאבן המתפרץ. אפילו הנגב היבשושי הדומם לא הצליח להרגיע את אוזניו של הנהג הצעיר, שסערו מרעש פנימי בלתי פוסק. בין לבין ולגו מעיינו כמה דמעות של געגוע. "איפה אמא?!"

בתחנה המרכזית בבאר-שבע ירדו הנוסעים, היא ירדה אחרונה. יצחק פנה אליה ואמר: "סליחה גבירתך, לא התכוונתי לפגוע בך חלילה. תביני אותי... ואת צודקת, אם זו היתה אמא שלי בוודאי היית נוהג אחרת, אבל שנים שאין לי אמא". "איפה אמך?!" היא שאלה בסקרנות ובקול סדוק.

"כנראה שנספתה בשואה, אין לי שום מושג, הייתי בן תשע, נחטפתי מידיה, עברתי גיהנום כמו כולם. "מה שמך? אולי הכרתי את אמך?!" היא שאלה בקול סדוק. "שמי יצחק, יצחק גולדנהיים". "אני לא מאמינה... יצחק!!! בני יחידי!!!! יצחק, זו אמא! גולדה גולדנהיים איבדה את שיווי משקלה והחלה להתנדנד מהלם ומהפתעה. יצחק החזיק בידה, לחש: "אמא, אמא שלי, מצאתי את אמא שלי...". הרבה עיניים ננעצו בבחור ובזקנה שמצאו זה את זה, וההיפך.

בלב התחנה המרכזית בבאר-שבע נגעו דמעות בדמעות, דם בדם, לב בלב, ו-16 שנות שכול ויתמות התאדו להן בחמסין הקייצי של ארץ, אשר עיני השם צופיות בה כל השנה. "איזה נסי", הפטיר יצחק, "איזה נס, אמא, שטרקתי לך דלת מול הפנים וזעקת לעברי מתהומות הלב: לאמא שלך לא היית עושה את זה... אחרת מעולם לא הייתי מגלה אותך".

המדור הכי נכון לחיפוש קרובים זו התקשרות עם הקב"ה, הנובעת בדרך כלל מתוך זעקת הלב. ומיד יש התגלות מדהימה, מתנת ידה של ההשגחה העליונה. (קובי לוי)

יצחק הנהג שלנו חברה'מן, הוא ניצל שואה. ימי ילדותו מגיל 9 ועד 15 עברו עליו בכמה מחנות השמדה ובמנזר. למנזר הוא נשלח בסוף המלחמה, לאחר שמצא חן בעיני קצין אס.אס. אשר במקום לירות למוות בנער השדוף, העדיף משום מה להפקידו בידי כומר קתולי, שבא ללקט נשמות יהודיות מן המחנות בטרם פורענות, כדי להטבילם לנצרות כמסורת המסיון המתועב.

יצחק מצא מיד חן בעיניו. גופו אמנם היה שקוף ושדוף להפליא, אך מעיינו ניבט זיק עצום של רצון לחיות. כריסטיאן הכומר היה בטוח שיוכל לנצל את הרצון של יצחק לחיות, כדי לשכנעו להמיר דתו. האמת לא תכוסה בשמיכת הסיפור. יצחק בארבע שנות סיבלו ולאחר הניתוק מהוריו, כבר הספיק לשכוח הרבה מן המצוות ולהיחלש באמונתו. הצעתו של הכומר קסמה לו. שעה אחר כך הוסעו הוא ועוד 15 נערים במשאית בקר לכיוון המנזר הקתולי. "ייהרג ואל יעבור" זה הציווי, אך מה לנו לבוא בטרוניה לילד יהודי רדוף, מוכה וחבל, שנחטף מידי אמו הזועקת בהיותו בן 9, בן יחיד לאם בת 50 ולאב חולני.

שעה אחרי שהוא הובל ע"י קציני האס.אס. לנסינות רפואיים, למחנות עבודה ושאר טירופים, הובלו גם הוריו לאן שהובלו במסע הזדון של הכורת הנאצי, וכך חוסלה לה עוד משפחה על פי הכרוניקה של היטלר ועוזריו ימ"ח. לא, יצחק לא שכח שהוא יהודי. גם הטבלתו לנצרות נעשתה מבחינתו באדישות ובגיוח. הוא פשוט רצה לחיות ותו לא, לכן הוא פיזר סימפטיה ללא גבול לכומר ולקומץ נזיריו. העיקר לאכול לתות ולישון, לנסות לשכוח את הגיהנום שממנו בא; מנסה לעצור את שטף הגעגועים להוריו שנעלמו לו לפני שש שנים לתוך התוהו הקטלני של הרייך השלישי. כשהסתיימה המלחמה, ניסה הכומר לשכנעו להשאר במנזר, אך יצחק סירב בנימוס. "אני מודה לך, על שהצלת את חיי, אבל אני יהודי ומקומי עם עמי בארץ ישראל".

יצחק הצליח לאתר את נציגי הסוכנות היהודית בפולין, התחבר דרכם לתנועת הנוער הציוני "מחנות העולים", עלה ארצה ונקלט בקיבוץ "נתיב המעפילים". הוא עבד בפאלחה, ברפת, בלול, גוייס לפלמ"ח, אחר כך הוכרזה המדינה, ויצחק חש שהשלב הבא הוא יציאה מחוץ לקיבוץ ופתיחת דף חדש. בגיל 21 הוא הגיע עם מזוודה קטנה לתל אביב. בשארית פרוטותיו שכר חדרון קטן ברחוב החשמונאים, ולמחרת בבוקר ניצב מול משרדי "המוביל".

"בוקר טוב" פנה למנהל אברומקי גולדמן, "שמי יצחק ובאתי אתמול לתל אביב מן הקיבוץ. יש לי רשיון נהיגה והמון רצון לעבוד. קבל אותי לעבודה ולא תתחרט". גולדמן לא היה צריך יותר מזה. הצעיר צייק גבה הקומה ורחב הכתפיים היה רחוק מלהדמות לנער השדוף שבמינזר. המוטביציה שבערה בו לעבוד, התאימה לאברומקי גולדמן, שהחברה אותה ייסד, חיפשה בנרות צעירים בעלי מוטביציה שאפשר לסמוך עליהם.

"התקבלת לניסיון", השיב גולדמן. "עלה לטנדר, אני בוחן את כישוריך". יצחק נהג במיומנות מפתיעה, ולאחר קורס קצר הופקד בידי אוטובוס מקרטע, הפולט עשן שחור. "אתה נהג חרוץ" החמיא לו גולדמן "החלטנו להפקיד בידך את קו תל אביב בארבע שבע פעמיים ביום, הלך וחזור. אם לא תהיינה תלונות, בסוף השנה נקבל אותך כחבר "המוביל" מן המניין תמורת מניה ע"ס 50 לירות שתקוּזז משכרך".

יצחק היה מאושר עד השמים. שנה אחר כך הוא נישא לימימה, בתו של אברומקי גולדמן, ובמשך השנים נולדו להם שני תינוקות. לבכור קרא על שם אביו דוד יוסף, לשני קרא ישועה, על שם החיים שקיבל במתנה מידיו של הריבונו של עולם. נו, אם כל כך טוב למה כל כך רע? ובכן, אימי המלחמה ויסוריה נמוגו אט אט מזכרונו, אבל דבר אחד העיב על חייו. אמא, אמא שלו גולדה גולדנהיים שאיננה הוא זוכר היטב את זעקותיה המחרישות. "יצחק, אל תקחו לי את יצחק בני היחידי!!!!" בלילות הוא נעור מבועת ומזיע לאחר שפניה הדומעות מופיעות בחלומו, ועיניה שואגות: